

Dudás Sándor

Állunk a Tiszánál

Állunk a Tiszánál. Mellőled
költözöm
a fába, kő-mellvédbe,
a folyó lusta hullámaiba.

Lombok áttetsző zöldjéből
ragyogok
feléd. Ágaim között elbújt
madarak trillájával hívlak.

Simogat kavics-néma csönd:
ujjaim
játsszanak bőrödön, érzed
az önmegadó vágyak melegét?

Szellő hűsíti arcod, ám
hirtelen
szoknyád alá szökik, felkacagsz.
Arcod ilyenkor elragadó!

A Nap verejték-aranyat
csurgat rá,
kúszó gyöngyök. Kő árnyékból
repedés-kígyók sziszegnek.

Az állandóság lelke

Szőnyi István emléke

Felkiáltójeles nyár.
A zebegényi
dombok
karéjában
egy nő hajol
a tájra,
arcán
már-már
emberfeletti
ragyogás.
Jegyzetfestménye
a festő köré
szerveződik,
aki a Dunakanyart
álmodja vászonra
háromlábú
kis székén
ülve:
opál ékszer
folyót,
barna-kék
szőlőskerteket,
piros-sárga
őszi fákat,
fekete-ezüst
téli temetést.

Sas vers

Szárnycsend
hangjai.
Egyre növekszem,
felkeringve
olyan nyelvvé,
amelyben
szárnyalás-körök.
Gyönyörben ível
bennem a sas.
Naparany tajték alattam:
hullámaiba tévedt tenger,
hatványozott ég.

Grafit lovak

A néma csobbanást,
azt vedd szépre!
A hajnalt:
Napkévét dob
az égre.
Madárdal-gyűrűs
csendnek
áhítva vallani,
észre sem véve,
merre a homály
graft lovai.

Farkas Gábor

Mikor eszembe jutsz suicidium

Üres téli vásznak lobbannak
a testvértelen éjszakában:
sokan vagyunk mégis egyedül,
foltok a vásznon mindahányan.

És hőkölnék buta kis percek,
mind egy-egy hátrahagyott otthon –
sötét nappalok fényeiként
sűrűsödnek a koszos vásznon.

Mind egy-egy gyámoltalan zsoltár,
(halott szárnyként verdes ablakon) –
van, hogy az imádság sem használ,
és nem elég az sem, hogy tudom...

Mert csupán akkor jutsz eszembe,
mikor lázzá olvad az este.

mikor a perc határol
sűrűsödik az ember
múlik minden magától
csenddé vált kényszerekkel

emésztetlen indulat
halványodó arcomon
halványodó arcomat
érintetlen is fogom

napjaimon göröngyök
mozdulatlan is élők
a lélek a semmiben

függ kicsit majd megpihen
kötél üvegszilánkok
hurkot kötni felállok

Háromlábú fák

emlékszel
az elnyútt kabátujjra
a párnától rojtos bőrre
a vérző fellegekre
emlékszel az emlékezésre?

Szobám képekkel teli:
Utolsó vacsora, virágcsokor...
Az émelygés elnyeli
a félelmet a megtorlástól.

hogy jó ötlet-e
az ünneppé gyűrődött
emlékek őrzése
ma sem tudom
de állnak a fák
állnak három lábukon

Veres Tamás

Eger járatain – Harmadik fejezet

Katerina és Kokó

– Néhány hete egy ellenőr járt a buszodon! – mondta Lajos, Krisztián főnöke, miközben az éppen eldobott cigarettája után újabbra gyújtott rá.

– Tudom! Már beszéltük! A Bolond Márta!

– Nem, Krisztián! Ez egy másik ellenőr! Egy igazi! Ő nem a jegyeket vizsgálja, hanem a te munkádat figyelte titokban! Azt mondta, remekül vezetsz, de túl sokat beszélgetsz az első ülésen üldögélő utasokkal!

– Ők szoktak hozzám beszélni! Én meg nem vagyok olyan tiszteletlen, hogy ne válaszoljak!

– Elterelhetik a figyelmedet a vezetésről! Ki is van írva a fülkédre, hogy tilos a buszvezetővel beszélgetni!

– Nem tehetek róla, hogy nem érdekli őket a felirat! Sokan meg akkora analfabéták, hogy el se tudják olvasni!

– Én örülök neki, ha tartod a kapcsolatot az utasokkal, mert az a vállalat megítélésének is jót tesz, és neked se lesz monoton munka a vezetés, ezért nem okoztál még soha balesetet! De ezek az okostónik, akik az ellenőröket fizetik, még soha életükben nem vezethettek egy ekkora járművet egy városon keresztül minden nap!

– Kapok valamilyen büntetést azért, mert beszélgetek az utasokkal?

– Most csak szóbeli figyelmeztetést kapsz írásban. Legközelebb meg kell, hogy vonjam tőled egy időre a cafeteriajuttatásokat.

Krisztián a falat tudta volna kaparni, olyan ideges lett. Nem is az zavarta, hogy nem kapja meg a juttatásokat, hanem milyen ostobaság már az, hogy szóbeli figyelmeztetés írásban? Vagy szóbeli az a figyelmeztetés vagy írásbeli! Hallotta már más cégek dolgozóitól, hogy ők is kaptak ilyen, de csak mosolygott az egészen. Ilyen ostobaság nincs! Erre náluk is bevezetik!

Lajos kitalálta a gondolatait. Rágyújtott egy újabb cigarettára, és a füstfelhő mögül beszélt Krisztián felé.

– Én is marhaságnak tartom. De muszáj megírnom, mert ez a szabály. Ma a 12Y járatot fogod vinni!

– Nem lehetne a tizennégyes?

– Nem vezetheted mindig a tizennégyest, mert bele fogsz fásulni! Kell neked is egy kis változatosság!

Krisztián nagyot sóhajtott, és lecserélte a feliratot a busz elején. A 12Y járat két

végállomása az Ipari Park és a Tesco Áruház. Elvégezte a járművén a szokásos rutinellenőrzéseket indulás előtt, és elindult vele a Tesco Áruház felé. Ott sokan felszálltak, akik az Ipari Parkba indultak dolgozni. Krisztián tudta, hogy a Vasútállomás bejárati út megálló után zsúfolásig tele lesz a busz munkásokkal.

Örömmel konstataálta útközben, hogy a tavasz első virágai megjelentek a házak kertjeiben. Már nem csak a hóvirág hirdette a közeledő jó időt, hanem a jácint, az ibolya és a tulipán is kezdett szárba szökkeni. Katerina jutott eszébe a virágokról. Sok mindentről jutott eszébe Katerina, de a virágokról mindig. Állandó vitatéma volt közöttük, hogy Katerina telepakolta a közös lakást mindenféle virággal, amelyek Krisztián szerint nem voltak virágok. Krisztián számára az volt a virág, ami virágzott. De ezt a sok, állandóan zöldellő, levelekre emlékeztető valamit ő nem tekintette virágnak. Katerina hiába próbálta neki elmagyarázni, hogy melyik virág az aszparágusz, melyik az anyósnyelv, és melyik a páfrány.

A Vasútállomás bejárati út megálló vagy száz méterre lehet a vasútállomástól. A 12Y jelű busz nem ment be oda. A tizenhetes járt arra. Azt Krisztián nagyon ritkán vezette.

A vasútállomástól sokan gyalogoltak ki a Vasútállomás bejárati út megállóhoz. Megállt a busszal előtte és várta, hogy környékbeli városokból ingázó munkások megérkezzenek, hogy elkezdjék a reggeli műszakot. Lesétáltak a száz méterüket és fáradtan, meggyötörtén szálltak fel a buszra. Talán két-három órával ezelőtt kellett felkelniük, hogy elérjék a vonatot, amellyel be tudnak menni a munkahelyükre.

Krisztián is hajnalban kelt, de ő szerette a munkáját. Ezeknek az embereknek a többségén látszott, hogy csak azért vállalták el a munkájukat, mert nem akadt nekik jobb vagy közelebbi. Legtöbbjük felszállt a buszra, és aludt addig, amíg meg nem érkeztek a megállóhoz, ahol le kellett szállnia. Sokszor akadt a buszon egy emberke, akinek mindig akadt valami fontos mondanivalója, és nem tűnt fel neki, hogy ezzel zavarja a megfáradt munkásembereket. Az egyik ilyen elviselhetetlen alak Kokó volt.

Kokó koromfekete hajú fiatalember volt, aki már a túlvilágot is megjárta, amikor a tüdeje annyira telement vízzel, hogy meg kellett műteni. Kollégái szerint azért nem kellett a túlvilágon se, mert ott se viselték el, hogy állandóan jár a szája, ezért inkább hagyták meggyógyulni. A tüdeje azóta se tökéletes, ő maga úgy szokta jelezni ezt az állapotot, hogy egy százméteres futóversenyen hatvan métert fut. Utána összeesik. Senki se értette, hogy ilyen kis tüdőkapacitással hogy tud ennyit beszélni megállás nélkül.

Krisztián látta a busz tükrében, ahogy Kokó néhány kollégája gyűrűjében közeledik a jármű felé. Természetesen most is ő volt a hangadó. A munkatársain látszott, hogy a legszívesebben egy jól irányzott balhoroggal tennék ártalmatlanná,

mint a bokszoló névrokona néhány ellenfelét. Csak a bokszolót Kovács Istvánnak hívják, őt pedig Kovács Tamásnak. Miért van, hogy a legtöbb Kovács vezetéknevű magyarnak Kokó a beceneve? Senki se tudja, igaz, senkit se érdekel.

Krisztián idegesen nézte az óráját. Most nem fogja megvárni a késő utasokat. Ő ezt az idiótát nem fogja hallgatni a másik végállomásig! Az óra másodperc mutatója olyan lassan rótt a köreit, mint még soha. Krisztián közben a tükröt figyelte. Kokó és társai egyre jobban lopták a távolságot. A busz kezdett megtelni utasokkal. A busz eleje tele lett. Kokó és kollégái csak a hátsó ajtón tudtak felszállni, valahová a busz végébe. A protokoll szerint csak az első ajtón szabad felengedni az utasokat a buszra, ahol megmutatják a jegyüket és a bérletüket. Vagy vesznek egyet a buszvezetőtől. Néhány buszvezető, ha látja, hogy nagy a tömeg, hogy jobban haladjanak, és ne legyen nagy zsúfolódás, ki szokta nyitni a hátsó ajtókat is a felszálláshoz, hiába ellenkezik ez a szabállyal. Krisztián is ilyen buszvezető volt. Az óramutató most mutatta az indulás idejét.

– Siethetél volna pár percet! – dűnnyögte Krisztián az órájának.

A buszon síri csend honolt, csak hátulról hallatszott egy jól ismert hang.

– A Lyon ikszelt a Paris Saint Germain-nel! Ez a meccs vitte el tegnap a tippmixemet!

– Témánál vagyunk! – gondolta Krisztián, és vele együtt az utasok is.

Kokó legtöbbször arról panaszkodott a munkatársaknak és velük együtt a busz fáradt utasainak is, hogy mennyit nyert vagy éppen veszített, amikor különböző sporteseményekre fogadott. Rajta kívül már mindenki unta a témát.

Krisztián éppen indulni akart, amikor kopogtattak a busz első ajtaján. Oda se nézett. Reflexből kinyitotta az ajtót, és hagyta, hogy az elkéső utas felszálljon. Az utat figyelte.

– Köszönöm, Krisztián! – szólalt meg egy ismerős hang mellette.

Krisztián nagyot nyelt, és szíve hatalmasat dobbant. Ezer közül is felismerte volna ezt a csilingelő hangot. Jobbra fordította a fejét. Fekete, egyenes, vállig érő hajú nő mosolygott vissza rá. Gyönyörű hófehér nyakát nem takarta semmi.

– Katerina?

– Nem láttalak még ezen a járaton.

– Ritkán kapom meg! Ezek szerint te sűrűn jársz vele?

– Minden héten legalább egyszer!

Krisztián alig bírta figyelni az utat és a megállókat. Nem is akarta figyelni. Itt áll mellette egy kéznyújtásnyira a nő, akit annyira szeretett, és szégyellte magának is bevallani, de most is szereti!

– Hetente egyszer hazamegyek Eszenyre, a szüleimhez! Sokat betegeskednek mostanában.

– Üdvözlöm őket!

- Sohasem találkoztál velük!
- Sohasem hívtál hozzájuk!
- Mindig dolgoztál!
- Tudtam volna szabadságot kivenni!
- Na persze!

Katerina szüleihez a kárpátaljai Eszeny városába Krisztián tényleg nem szívesen ment volna el. Egert, az ő saját közegét, ahol szinte minden fűszálat ismer, nem akaródzott neki soha itt hagyni. Ha Katerina megemlítette, hogy indul a szüleihez, Krisztián gyorsan bevállalt egy túlórárt, vagy beugrott valaki helyére, akinek éppen fontosabb dolga volt. Katerina tudta ezt. Nem is erőltette, hogy Krisztián menjen vele. A szüleinek mesélt ugyan a párjáról, aki buszsofőr Eger járatain, de a szülők egy idő után nem hitték el neki, hogy van valakije. Azt hitték, csak kitalálta, hogy őket megnyugtassa, hogy van egy férfi Egerben, aki vigyáz rá. Nincs egyedül, nem kell aggódni érte.

- Minden hétfőn ezzel a járáttal utazol?
- Igen. Ilyenkor érkezik be a vonatom, amikor otthonról jövök haza!

Otthonról haza! Milyen ostobán hangzik, mégis mennyire igaz! Katerina már tíz éve dolgozott Egerben. Ezt a várost is az otthonának tekintette, és Eszenyt is. Ha utazott a két település között, mindig a szíve szakadt meg azért a városért, amelyikből elindult, és reménykedve várta a találkozást azzal, amelyikbe tartott.

Krisztián igyekezett az utat nézni, de egyre nehezebben tudott odafigyelni a vezetésre. Itt van mellette egy karnyújtásnyira a nő, akit annyira szeret! Legszívesebben leállította volna a buszt, kiugrott volna a fülkéből, és megcsókolta volna Katerinát. De tudta, ha egy nő már nem szerelmes a férjbe, nem sok esély van rá, hogy újra visszahódítsa. Krisztián gondolkodott rajta, hogy megkérdezi, talált-e már magának új párt, de udvariatlanságnak érezte ennyi idő elteltével feltenni egy ilyen kérdést. Katerina megelőzte.

- Mi van veled mostanában? – kérdezte a nő, csakúgy mellékesen megemlítve.

Krisztián vállat vont. Mit mondjon erre? Az igazság lenne a legjobb. Még mindig utánad epekedek, még mindig téged siratlak! De nem akart egy picsogó, gyenge idiótának tűnni. A nők a kemény, macsós férfiakat szeretik! Legalábbis ő ezt hitte, mert ha hazament, és nagy ritkán bekapcsolta a televíziót, a média ezt sugallta neki.

- Semmi különös. Buszt vezetek egész nap. Néha elmegyünk Ulrikkal szórakozni!
- A bolond barátod! Tényleg! Még mindig nem verte agyon senki, azért, mert nem tud viselkedni?
- Akkor nagyon sok agyonvert ember fekédné az utcákon, ha csak azért kellene őket elverni, mert nem tartják tiszteletben az alapvető illemszabályokat!

– Azért irigylem Ulrikot! Ő olyan szabad ember, és annyira boldog!

Krisztiánon kívül nem sokan ismerték Ulrik valódi arcát. Nem azt, amelyiket a világnak mutatta, hanem azt, amelyik esténként magányosan bámul ki az albérlet ablakából, és nézi a bazilika tornyait, miközben elátkozza az istent, aki ilyen magányossá tette. Katerina is csak azt a vicces figurát ismerte, aki folyton meg tudta nevetetni a szinte mindig komoly Krisztiánt.

– Már nem a bátyád vigyáz a szüleidre?

– Nem tud rájuk vigyázni. Meghalt.

Krisztián elhűlve nézett Katerinára, akinek lefolyt pár könnycsepp a szemén. Ahogy a sminkje elmosódott, még így is gyönyörű volt. Ilyen régóta nem találkoztak? Mikor is szakítottak? Egy évvel ezelőtt? Semmi baja nem volt Katerina testvérének.

– Nem is tudtam, hogy beteg!

– Egészséges volt! Behívták katonának az ukrán hadseregbe, és az orosz frontron egy repesz megölte!

Krisztián dühösen markolt bele a kormányba. Miért kell meghalnia valakinek egy olyan ország háborújában, amelyhez csak annyi köze van, hogy 1920. június 4-én rossz helyen húzták meg a trianoni határokat? Ha valaki elmegy zsoldosnak, ő maga dönt úgy, hogy idegenekért kockáztatja az életét, de Katerina testvérét ostoba politikusok által meghozott esztelen törvények kényszerítették arra, hogy elinduljon a harcmezőre, és ott értelmetlenül meghaljon! Mennyivel másabb a televízióban nézni az ukrán–orosz frontról érkező híreket, mint közvetlenül megélni azokat!

– Nem akart menni! Azt mondta, inkább átszökik Magyarországra! A szüleink nem akartak vele jönni! Azt mondták, ők Eszenyben születtek, ott is akarnak meghalni! Végül miattuk vonult be mégis a seregbe! Hogy őket ne tudják bántani, ha dezertál! Mennyivel jobb lett volna, ha ideköltözik hozzám! Összehúztuk volna magunkat a kis albérletünkben!

Néhányan a munkások közül, akik a busz elejében álltak és hallották a beszélgetést, sajnálkozva nézték a síró nőt. A pillanatnyi csendben egy ismerős hang hallatszott hátulról.

– Holnap megjátszom nagy téttel a Juventust! Tuti, hogy megveri a Torinót! Csak kevés rá az odds!

A busz közepén egy nagy darab, mackótestű munkás, akinek soha nem lehetett hallani a szavát a buszon, hol Katerinára, hol Kokóra nézett. Krisztián nem tudta, hogy hívják, csak az tűnt fel neki, ha néhanap megkapta a 12Y járatot, hogy amíg a többiek aludni próbálnak, Kokó pedig fújja a mondókáját, ez az ember könyvet olvas. Most viszont kinyitotta a száját. A hangja úgy hasított végig a busz közepe felől a busz végéig, mintha egy gömbvillám cikázott volna végig a járművön.

– Kokó! Fogd már be a pofád! Vannak az életben fontosabb dolgok is, mint a rohadt tippmixed! Senkit se érdekel, hogy mit pofázol! Vedd már magad észre!

Ha azt hiszi valaki, hogy Kokó erre meghunyászkodva elhallgatott, és a tájat kezdte el bámulni, az nagyon téved. Kokó annyira szerelmes volt a saját hangjába, hogy igyekezett most is hallatni.

– Ha nem tetszik, hogy mit beszélek, akkor ne hallgasd! Vegyél egy fülhallgatót és hallgass zenét a telefonodon!

Az egyik munkás, akinek valóban fülhallgató volt a fülében, most kivette azt, és Kokó felé fordult.

– Már így is túl sokan költöttünk miattad fülhallgatóra! De te akkora kretén vagy, hogy hiába hallgatom a legnagyobb hangerőn, még akkor is hangosabban beszélsz! Minden műszak előtt a süketelésedet hallgatjuk! Unjuk!

Legalább tíz utas fülében volt fülhallgató. Ők beleegyezően bólogattak a felcsattanásra. Krisztián teljesen ledöbbsent. Ezek az emberek csak azért kezdtek el a buszon zenét hallgatni, hogy ne kelljen ennek az idiótának a szómenését hallgatniuk? Ha már régebben rászóltak volna, talán csend lenne a buszon!

– Jogom van hozzá, hogy beszéljek!

A mackós férfi összecsukta a könyvét.

– Hülyének lenni is jogod van! De nekünk nem kötelességünk, hogy elviseljük! Ennek a szegény lánynak most halt meg a testvére! Biztosan nem a te eszement locsogásodat szeretné hallgatni korán reggel!

– És akkor mi van? Nem én öltem meg a testvérét!

Krisztián riadtan nézett a tükörbe. Ennyi ökölbe szorított kezét még soha nem látott. Várta, hogy mikor indulnak meg a munkások, és verik péppé nagy és mosdatlan szájú munkatársukat, de végül senki nem indult el felé.

– Ebben az országban különben is szólásszabadság van! Akkor beszélek, amikor csak akarok! Megtehetem! Különben nekem is meghalt az egyik bátyám, mert beteg volt! Sajnálta akkor engem valaki is közületek?

– Nem is tudtam, hogy volt testvéred! Mikor halt meg? – kérdezte a mackós férfi.

– Tíz évvel ezelőtt!

– De te még csak fél éve vagy a munkatársunk! Hogy tudtunk volna sajnálni tíz évvel ezelőtt, hiszen akkor még nem is ismertünk?

– Az nem számít!

Az egyik fülhallgatós munkás legyintett egyet, és kezével jelezte, hogy Kokó elmeállapota rengeteg kívánni valót hagy maga után. Katerina Kokót nézte, és elindult felé. A munkások utat nyitottak a nőnek. Mindegyik élvezettel szívta be a fahéjjal és ánizzsal kevert parfüm illatát.

Megállt Kokó előtt, és egyik kezével belekapaszkodott a busz kapaszkodócsövé-

be. Észre se vette, hogy ezzel a mozdulattal megnyomta a leszállásjelző gombot is. Egy percig nézték egymást a férfival, aki el se tudta képzelni, mit akar tőle ez a nő. A következő pillanatban egy hatalmas pofont kapott. Katerina szabad keze olyan hirtelen szántott végig a levegőn, hogy gigantikus csattanással célba érjen Kokó arcán, hogy a körülöttük álló utasok először fel se fogták, hogy mi történt. Kokó arcán látszott, hogy teljesen elborul. Tekintete elsötétedett, és a keze ökölbe szorult, hogy reflexből visszaüssön, de még időben visszafogta magát. Tudta, ha megüt egy nőt, a többi utas nem fogja szó és tettek nélkül hagyni. Katerinára nézett, és a tekintetéből ki lehetett olvasni, mit szeretne kérdezni.

– Miért?

Katerina is kiolvasta a szeméből, hogy a férfi arra vár, hogy megmagyarázza neki, miért pofozta fel...

– Azért, mert a többi férfi túl gyáva volt, hogy megtegye!

A többi férfi a busz padlóját kezdte nézni, és nagyon elmélyülten kezdtek ott keresni valamit.

A busz a Mezőgazdasági Szakiskola megállóhoz érkezett. Krisztián kinyitotta az ajtókat. Kokó csendben leszállt a buszról. Szemében a megbánás legkisebb jele sem látszott. Csak a gyűlöletből izzott, ahogy nézte, amint elhalad előtte ezzel a nővel és a kollégáival a jármű, akik nem álltak ki érte!

Katerina visszasétált a busz elejére. Halkan utat nyitottak neki. A finom parfümillat most is ott lengett körülötte a levegőben, de mindenki inkább a busz padlójának tanulmányozásában volt elmerülve.

– Szerezted magadnak egy ellenséget! – mondta Krisztián.

– Mindegy neki, hogy eggyel több vagy kevesebb ellensége van! Most végre tanul a dologból!

A mackós férfi csendesen csóválta a fejét a nyitott könyv mögött. Ő tudta, hogy Kokó semmit sem fog tanulni az esetből. Nem ez volt az első, hogy szembeszálltak vele, de neki másnap ugyanúgy szómenése volt reggelente. Ilyen volt a természete és nem lehetett vele mit kezdeni.

– El se tudja képzelni ez az idióta, hogy milyen jó neki, hogy egy ilyen országban élhet, ahonnan nem viszik el szinte erőszakkal a harctérre az embert meghalni! Engem a szülőföldemen köteleznek rá, hogy más nép nyelvét beszéljem! Más nyelven kellett tanulnom az iskolában, nem az anyanyelvemen! Visszajövök onnan a második otthonomba, Egerbe, és azt tapasztalom, hogy egy busznyai férfi nem tud kiállni saját magáért vagy egy védtelen nőért!

A fülhallgatós férfi felállt, és odaballagott Katerina mellé.

– Értse meg a mi helyzetünket is! A településeken, ahol mi élünk, kevés a munkalehetőség! Ha híre megy, hogy mi munkába menet a buszon verekedtünk, azonnal kirúgnának bennünket! Talán fegyelmivel és akkor máshol még nehezebb len-

ne új munkahelyet találunk. Szinte mindannyiunknak gyereke van, akit etetni és ruházni, meg iskoláztatni kell! Nem engedhetjük meg magunknak, hogy az idioták miatt éhezzen a családjuk! Mi csak szeretnénk becsületesen dolgozni és megkeresni a mindennapi kenyérré valót!

Néhányan helyeslően bólogattak, és kezdték a fejüket felemelni, mintha végezték volna a padló vizsgálatával.

– Ezért tart itt ez az ország! Gyáva emberek lakják! Ha önmagukért nem mernek kiállni, akkor a családjukért se fognak! Gondolom, éppen csak annyi bért kapnak, hogy megéljenek belőle!

Félretenni nem tudnak! Vagy ész nélkül túlóráznak. Vagy van olyan, akinek két vagy három munkahelye is van! A jó isten áldja meg magukat! Nem robotolni kell egész nap a munkában, otthon meg összeesni egy fotelben a tévé előtt, és nézni ki a fejükből! Harcolják ki, hogy magasabb béreket kapjanak! Ha kell, sztrájkoljanak!

– Mindig azt hallgatjuk a főnökeinktől, hogy ha nem tetszik, el lehet menni! Ötven másik ember áll sorba, hogy a helyünkre lépjen!

– Ez pár évvel ezelőtt így volt, de most akkora munkaerőhiány van az országban, hogy bármikor követelhetik a munkások a magasabb bért és a több jogot! Meg is fogják kapni!

Krisztián nagyokat nyelt, ahogy a nőt hallgatta. Ő nem ismerte ezt a Katerinát! Az ő Katerinája kedves volt az emberekkel és olyan virágokról gondoskodott, amik egyáltalán nem néztek ki virágnak! Most pedig itt áll az ő buszának az elején, és mindjárt szakszervezetet alapít vagy tüntetést szervez!

A buszon mindenki elhallgatott. Páran ismét a busz padlóját kezdték megfigyelni, néhányan azonban csillogó tekintettel meredtek Katerinára. A busz megállt a Nagyváradi út megállóban.

A buszra felszálló emberek között ismerős arcot pillantott meg. A Bolond Márta! Csak vegye elő az állelenőr-igazolványát! Most elkapja! Katerinára nézett, és rájött, hogy most se fogja Mártát elkapni.

Katerina valahová a távolba meredt. Krisztián önkéntelenül is követte a tekintetét. Abba az irányba nézett, ahol Krisztián lakása volt. Innen nem látszott ugyan, de Krisztián megérezte, hogy a nő is a közös emlékeket idézi fel.

– Mikor lettél ilyen amazon? – kérdezte, de legszívesebben leharapta volna a saját nyelvét.

– Mindig ilyen voltam. De előled igyekeztem eltitkolni. Nem akartam, hogy kiszerezz belőlem! Ahhoz túlságosan szerelmes voltam beléd!

Krisztián szeme elkerekedett.

– Amíg együtt voltunk, soha nem mondtad, hogy szerelmes vagy belém! Csak én vallottam szerelmet neked!

– Azt hittem, tudod!

– Jólesett volna, ha monddod! Azt hittem, egyoldalú a dolog, és hogy soha nem fogom elérni, hogy belém szeress! Talán, ha te is kimondod, máshogy alakultak volna kettőnk között a dolgok!

– Sokat veszekedtünk!

– Azért, mert nem értettem, hogy miért kell egy olyan nővel együtt élnem, aki nem szeret!

– De szerettelek!

– De nem mondtad!

– Nem kell azt mondani!

– De igen! Jó, ha megbizonyosodik róla az ember, hogy a másik szereti! Én nem tudtam, hogy szeretsz!

– Nem volt elég az, hogy én tudtam?

– Nem!

A mackós munkás odahajolt a fülhallgatóshoz.

– És Kokórol hittük azt, hogy nem normális! Nézd meg ezt a két bolondot! Még mindig szeretik egymást, de túl büszkék, és túl bolondok ahhoz, hogy bevallják a másoknak!

A fülhallgatós vigyorogva nézte az elől civakodó párt.

– Mi kívülről ezt jobban látjuk! Ha Kokó kívülről látná saját magát, szégyellné, hogy ennyire ostoba!

A busz az Agria Volán megállóba ért. A Bolond Márta is leszállt. Nem kért jegyet, nem elegyedett beszédbe senkivel. Krisztián tudta, hogy körülnézett, és rájött, hogy itt számára nem terem babér. A munkásjáratok nem arról voltak híresek, hogy gyenge, lelkileg könnyen sebezhető emberek utaznak rajtuk. Ha egybe beleköt, őt áll oda mellé, hogy megvédje. Miután nem talált potenciális áldozatot, inkább leszállt, és elindult újabb megsarcolható utasokra vadászni.

– Látod azt a terebélyes asszonyt a buszmegállóban? – váltott hirtelen témát Krisztián. – Neki is lekeverhetnél néhány pofont, ha éppen ráérsz!

– Ugyan, miért bántanám?

Krisztián elmesélte neki, hogyan ismerkedett meg Bolond Mártával. Az utasok is szinte tátott szájjal hallgatták a történetet. Már senki nem aludt. Mindenki az áljegyzvizsgáló arcát próbálta meg felidézni maga előtt, hogy a legközelebbi találkozásakor el tudja kapni.

– A bátyám meghal egy háborúban, amihez semmi köze nincs, itt pedig szélhámósok úznak abból sportot, hogy gyenge embereket fosszanak ki! Hová sülyedt ez a világ?

– A világ ilyen! Ne akard megváltoztatni!

– Ha nincsenek emberek, akik meg akarják változtatni, ilyen is marad! Itt senki nem akar már harcolni a becsületért és a szabadságért? Igenis el kell taposni az

olyan embereket, akik a gyengébbeket bántják csak azért, hogy hasznot szerez-
hessenek maguknak!

– Ha ennyire korteskedni akarsz, miért nem mész el politikusnak!

Krisztián egyre dühösebb lett. Ki ez a nő? Hová lett az ő kedves Katerinája?

– Mert nem tehetem meg! Magyarországon nem lehetek politikus, mert külföldi állampolgárnak számítok, hiába valljuk én és a családom is magyarnak magunkat évszázadok óta! Ha Kárpátalján szeretnék politikus lenni, akkor legfeljebb az ukrán törvénykezésbe szólhatnék bele, ahhoz meg nem sok közöm van!

– Hallottál már a kettős állampolgárságról?

– Persze, hogy hallottam! A szüleim szerettek volna kettős állampolgárok lenni, de megfenyegették őket, hogy akkor nem kapják meg a szociális juttatásokat abban az országban, ahol élnek. A hivatalban közölték velük, ha magyar állampolgárok akarnak lenni, akkor költözzenek Magyarországra! Ősidők óta Kárpátalján élünk! Az a mi földünk, csak néhány idióta rossz helyen húzott meg egy határvonalat a térképen! Sajnos, már mind a föld alatt van, úgyhogy már szemem se tudom köpni őket!

Katerina jól ismerte Krisztiánt. Elmesélte neki a kapcsolatuk idején minden érzését, minden gondolatát. Azt hitte, ő is ismeri Katerinát, erre itt, a hétfő hajnali buszon, valahol az egri vasútállomás és Lajosváros között kiderül, hogy Katerina végig szerepet játszott. De kiderült még valami! Katerina sohase mondta, de szerette őt!

– Ha esetleg ráérsz szombaton, beülhetnénk valahová és beszélgethetnénk!

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet? Lehet, hogy csak feltépnénk a régi sebe-
ket! – felelte a nő, és közben megcsillant a hófehér fogsora.

– Sok dolgot félreértettem, és sok dolgot nem mondtál el. Szeretném végre tisztázni a dolgokat!

– Lehet, hogy utána soha többé nem állunk szóba egymással!

– Lehet! De az utóbbi egy évben amúgy se álltunk szóba egymással, szóval nem sok minden változna.

Krisztiánnak más terve volt. A busz megállt a végállomáson. A munkások le-
szálltak, és elindultak az Ipari Park gyárai és raktárai felé. A mackós férfi előresé-
tált, de mielőtt leszállt volna az első ajtónál visszafordult.

– Önök nagyon szeretik egymást. De olyan bolondok, hogy még önmaguknak
sem merik bevallani! De két bolond egy pár!

Krisztián és Katerina zavartan nézték egymást. Krisztián ellenállhatatlan vá-
gyat érzett, hogy megcsókolja a nőt, de félt, hogy rosszul sülné el az egész. Vissza
akarta hódítani, de nem akart ajtóstul rontani a házba.

– Hová akarsz beülni? Remélem, nem valami kocsmába!

– Mit szólsz a Marján cukrászdához?

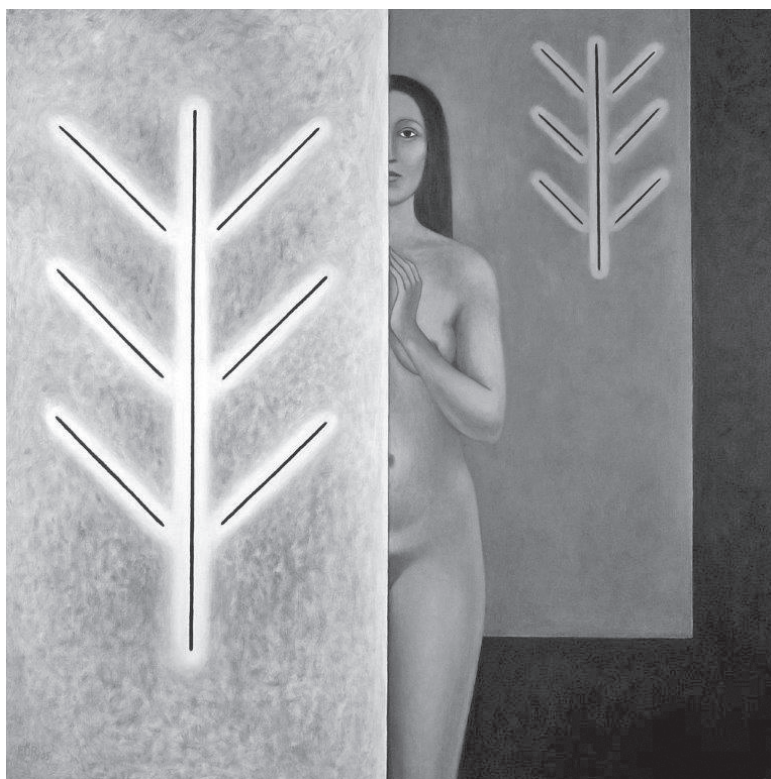
- Régen ettem egy finom süteményt! Szombaton hány órakor?
- Délután kettőkor jó lesz?
- Jó. De te nem szoktál dolgozni szombatonként?
- Majd elcserélem a műszakot! Egyszer az életben a többi buszvezető is tehet szívességet nekem!
- Szia, Krisztián! Mennem kell dolgozni!
- Szia, Katerina! Vigyázz magadra! – kiáltott utána Krisztián és felsóhajtott.
- Ha már én nem tudtam vigyázni rád!
Tekintetével követte Katerina alakját, amíg el nem tűnt a tömegben. Még volt egy kis ideje a visszaútig. Elővette a telefonját, és felhívta Ulrikot.
- Szevasz, Vigyori! Baj van?
- Miért lenne baj?
- Csak akkor szoktál nap közepén, munka közben hívni, ha baj van!
- A szombat délutánt le kell mondanom!
- Szóval nem jössz velem a kisállatsimogatóba, ahol cicákat simogathatunk?
- Ulrik! Hagyd most a hülyeséget! Én tudom a legjobban, hogy allergiás vagy a macskaszőrre!
- Ulrik hangja is komoly lett a telefonban.
- Máskor nevensz az ilyen vicceken. Mi történt?
- Semmi, csak randevúm lesz.
- Na, végre! Azt hittem, már egész életedben Katerina után fogsz nyavalyogni! Itt az ideje, hogy elfelejtsd azt a nőt, és tovább lépj! Mesélj! Hogy ismerkedtetek meg?
- Ami azt illeti, te mutattál be neki!
- Ugyan már! Én csak Katerinának mutattalak be! Ne! Ne akard nekem azt mondani, hogy Katerinával fogsz találkozni!
- Akkor nem mondom. De így lesz!
- Elment az eszed? Az a nő egyszer már tönkretett téged! Évekig voltál együtt vele, és egyszer se mondta, hogy szeret!
- Ma mondta!
- Tessék? Egy évig nem látjátok egymást, utána szerelmet vall neked?
- Nem. Azt mondta, hogy akkor volt belém szerelmes, amikor együtt voltunk!
- Miért nem mondta akkor?
- Mert nem tudta, hogy mondani kell. Azt hitte, hogy tudom!
- De nem tudtad! Erre ment rá a kapcsolatotok! Mindig azon aggódtál, hogy nem tudod elérni, hogy szeressen! Egy év különélés után kiderül, hogy tényleg szeretett! Nem tudom eldönteni, hogy ki a nagyobb idióta, te vagy ő.
- Nem gond akkor, hogy nem tudok veled menni?
- Már megvettem a jegyeket a *Hattyúk tava* balettelőadásra, de majd vissza-

váltom őket! Pedig te tudod a legjobban, mennyire imádom, ahogy nők és férfiak harisnyában arra a csodálatos muzsikára táncolnak!

Krisztán tudta, hogy két zenei irányzat van, amit Ulrik ki nem állhat, az egyik a balett, a másik a jazz.

Ulrik a másodperc tört része alatt tudott komolyból vidámba váltani és fordítva is.

- Majd elmesélem, milyen volt a találkozás.
- Alig várom, hogy beszámolj róla, milyen marhaságon vesztetek össze már megint! Katerina belement, hogy újra találkozzatok?
- Igen. Azt mondtam neki, hogy le akarom zárni normálisan.
- De te éppen az ellenkezőjét akarod!
- Miből gondolod?
- Ismerlek!
- Indulnom kell a busszal, most le kell tennem! Szia, Ulrik!

Csend

(2005, olaj, vászon, 100×100 cm)

Szente B. Levente

Aranypánt, Isten homlokán

Felfedezni és feledni
a legnehezebb,
ha érted mire gondolok,
hiszen eltévedni
a lélek útvesztőjén
nem épp szerencsés dolog.
Mint az asszony,
aki régen szerelmes volt,
dallamos hangját ma is hallom:
azt mondja, igen, van,
van ki mellett hallgatni jó.
Megszólalni mi értelme,
a hang néha fölösleges.
Akkor hozzám hajolt,
behunyt szemmel megcsókolt,
nézett, szelíden mosolygott,
majd távozott.
Tudtam, hogy szívemben átváltozott!
Látod, mondta még,
a csók és a nevetés és a zene,
ezek a legszebb hangok,
az embernek csak ennyi kéne,
ennyi az, amit még én is elviselek.
Minden más fölösleges.
A belülről fakadó szépség művészetét,
mondd meg nekem, ki érti meg?
Ha tudod a választ, kövess,
de ami kettőnk között lesz,
érte soha meg ne kövezz.
Csak magad ellen viselsz hadat.
Megérted majd,
ha egyszer szeretni mersz,
felfedezni és feledni,
miért a legnehezebb.
Most sírás, nevetés vagyunk –
aranypánt, Isten homlokán.

Kovács Daniela

Nyakas hiszekegy

December három. Zúgolódó szél
örjög végig a szárszói tájon,
s újra mindenkinek arról beszél,
mint kövült csonttá benned az álom.

Nyolcvankét éve járja a távot,
de telenként ide visszatalál,
ahol meglátta, midőn elgáncsolt,
majd sínek közé lökött a Halál.

Szerencsétlennek a lelkét rágja,
ezért üvölt így, hogyha idetér,
mert mindörökkön azokat látja,
akik eladtak rongyos kincsekér'.

Ne félj. Én nem csak hallom, de értem,
tudom a valót, s hirdetem híven,
ezrek helyett hajlik most a térdem,
s milliók szíve most az én szívem.

Időtlen lettél. Akárhogy nyírták
gyöngye törzsöd hajló, ifjú ágát,
mi szívben él, kinő, mint a csírák,
s egyre bontja bimbózdó virágát.

Ördögszekéren

Alszik már a város. A csend úgy pezseg,
mint halk tűzön felejtett fazék,
s míg ámulok az éjbe, mint egy gyerek,
macskaszemmel villog rám az ég.

A szomszéd szűkmellű, csöpp utca felől,
egy kéklő árny andalog felém,
majd hűséges ebként lábamnál ledől,
látom, fázik, didereg szegény.

Én is fázom. Látod? Szívem megszakad,
belé fullad a tejfüstű köd,
mert, míg láncra verte ezer nemszabad,
újabb nyár röpült fejem fölött.

Hiábavaló vezeklés

Sorsára hagyták szívemet a csodák,
ha eszembe jutsz, fel-felnyögök,
s elfonnyadok, mint vadnövéssű borág,
mit gazdája keze felkötött.

Két napja fájok. Akár egy merev pánt,
feszít, szorít ez a gyászszalag,
kínzó önvád szaggat, és úgy cibál, ránt,
mint költők pennáját a harag.

A mélység harcol így a zord orommal.
Minduntalan szívemhez kapok,
a ráeszmélés, mint izzó korom, mar,
elmentél, és én nem voltam ott.

Tönköl József

Csaknem mindig

Adjatok nekem egy napot, melynek nincsenek halottai,
csaknem mindig a krizantémokkal porladó temető,
a kocsmával márványozott utca van emlékeimben,
ponyvája alatt bűn-tagadó ember, ki fröccsel keresztel,
és hiszi, közel az Isten, az irgalmas szemű,
ha rágondol, vagy fölrémlik benne, elfelejti az arcát,
én nem merek kimozdulni innen,
s nem merem most abbahagyni az imát, tűnik hordó,
egy-egy év, tizennyolc, harminc, hetven,
átok, agyag, nem tudom, mi az idő, mi a mértéke,
forog vissza festett falovakkal, hold-sütött körhintával,
délelőtt, szünnap, ősszel, este, áprilisban, októberben,
végigtekintek az életemen, s amit látok, elmúlni látszik,
olyan, mint ez a nyár, keserű kesergő, esős, elbúsít,
nem nyitja ki a hegyet, de a kikötők kivilágosodnak,
hogy történik valami csoda, rejtelmek nyílnak előttem,
soha nem akartam más lenni, mint kő a Kövecsesérben,
soha mást nem kívántam meg,
csak a nyugalmas tengert, ami lengett már az ablaknál,
jelet hagyott, álmodott, lehet, hogy éppen engem,
ahogy odarajzoltam dombos-völgyes tájék szélére,
ahogy a széles homlokú tehének Óceánkútja mellé,
kanalai tágasak, mint egy kosszarvú augusztusi öböl,
közel vannak, mint a képek, a csonttáfagyott szavak,
hintá, sátor, elhagyott zászlók, egy utca, egy ház belőle,
mindig a sóvárgás utána, éjjel, sárban és fattyúviolákkal.

Kövekké romlott ház

Ugye, majd eljössz értem, amikor leesik az első hó,
és asszonyok nyitják fohászos ujjukat az oltár felé,

ugye, mondd, hogy szeretsz, mint a téli kályhát,
az ágyékomat felfeszítő lucernás-arankás tarlót,

kígyóit, sziszegésüket, tócsát bekerítő békákat,
remetekant, mikor egy lombos fát tövestől kifordít,

ugye, az árnyék már nem tud utánunk sikoltani,
s többé vissza nem léphetünk a gyertyánok közé,

virítunk, mint a galagonya, lezárjuk az erdőszéleket,
vagyunk hegyoldalakon, vízdudákat jaidító réteken,

ropognak jég-agancs ágaink, szúrós, kemény tövissek,
mint tüske-kéreg, csonthalom, kócsagingású harang,

ugye, nem leszel idegen, ha melletted fekszem,
hiszen szomorú vagyok, mint a kövekké romlott ház.